

עמ"ת 11929/11/14 - ראובן דוידוב נגד מדינת ישראל- משטרת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 11929-11-14 דוידוב נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופט כרמי מוסק
העורר	ראובן דוידוב
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל- משטרת ישראל

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום (כב' השופט אברהם רובין), בתיק מ"י 9497-11-14, מיום 5.11.14, לפיה הורה בית המשפט על שחרור העורר בתנאים של הרחקה מהמקרקעין הידועים כגוש 30026, חלקה 206, למשך 30 יום, הפקדה כספית בסך 1,000 ₪, ערבות עצמית וצד ג' בסך 5,000 ₪. בערר נטען, כי בית המשפט טעה משהורה לשחרר את העורר בתנאים, שכן לא מתקיים חשד סביר לביצוע עבירה, ועל כן יש להורות על ביטול רכיב ההרחקה מהמקרקעין, שהוא בית כנסת.

2. המשיבה טענה בבקשה שהגישה לבית משפט השלום, כי העורר חשוד בכך שעבר עבירה של היזק לרכוש בזדון ועבירה של הפרת הוראה חוקית, שעניינה הוראה של בית הדין הרבני.

3. מהבקשה שהוגשה לבית משפט השלום עולה, כי העורר נעצר על ידי המשטרה ביום 4.11.14 בשעה 17:00 והדיון התקיים ביום 5.11.14. מכאן, שהעורר היה עצור עד למועד הדיון.

4. בדיון שהתקיים טענה המשיבה, כי בהתאם להחלטת בית הדין הרבני מיום 11.9.14 בדבר מינוי נאמנים ובהתאם להחלטה נוספת של בית הדין, המורה לנאמנים לסגור את בית הכנסת "באר שבע", היו מוסמכים הנאמנים לאסור על אנשים כלשהם להיכנס לבית הכנסת. עוד נטען, כי בהתאם לחומר החקירה העורר נכנס לבית הכנסת והרס גג אקוסטי. נציג המשיבה ציין כי אין מדובר באירוע ראשון, וכי הנאמנים הגישו תלונה במשטרת ישראל כנגד העורר.

5. מהדיון שהתקיים בבית המשפט עולה, כי נציג המשיבה הבהיר לבית המשפט שמדובר בסכסוך אזרחי מתמשך והעורר הציג בפני משטרת ישראל מסמכים שונים הכוללים החלטות שונות של בית המשפט.

6. בית המשפט בהחלטתו קבע כי העורר מסוכסך עם אחרים בנוגע לבית הכנסת, וכי בהליך שהתנהל בפני בית המשפט לא ניתן לרדת לעומק ההליך האזרחי שנדון בערכאות אחרות. בית המשפט קבע, כי הוצגו לפניו שני צווים של בית הדין הרבני, המלמדים כי לכאורה השליטה בשטח בית הכנסת צריכה להיות בידי בני הפלוגתא של העורר. בית המשפט קבע כי זכותו של העורר לנסות להביא לביטול החלטות אלו, אך נכון לאותו מועד העורר לא הציג בפני בית המשפט החלטה ברורה הקובעת כי החלטות בית הדין בטלות. לפיכך סבר בית המשפט, כי יש טעם בבקשת המשיבה להרחיק את העורר מבית הכנסת ועל כן קבע את התנאים לשחרור העורר הכוללים הרחקת העורר מבית הכנסת למשך 30 יום.

7. יאמר כבר עתה, כי אכן מדובר בסכסוך אזרחי המעסיק מספר ערכאות, כולל שני מותבים בבית המשפט המחוזי בירושלים, כאשר לפני מתנהל דיון בבקשת הנאמנים כנגד העורר ואחרים בנושא סמכויות הנאמנים. כך גם מתנהל דיון נוסף בפני מותב אחר באשר לאכיפת פסקי בוררות שניתנו כאשר העורר הנו צד לדיון זה. כמו כן, מתנהל הליך בבית הדין הרבני כאשר כידוע לבית הדין סמכות לדון בענייני הקדשות ומינוי נאמנים.

8. לפיכך, בדיון שהתקיים לפניו ביום 13.5.14 במסגרת ה"פ 5210-06-13, ולאחר שהוצגה לפני החלטת בית הדין הרבני מיום 1.5.14, קבעתי כי מההחלטה עולה שהמבקשים שלפני הם הנאמנים לכל דבר ועניין. עוד הורה בית הדין הרבני באותה החלטה לנאמנים לעשות כל שנדרש לסילוק המשיבים באותו הליך, או מי מטעמם, חברות ברסלב ו/או כל מי שמפריע לניהול ושימוש נכסי ההקדש, לרבות בית הכנסת "באר שבע".

9. בדיון שלפני עלתה השאלה האם לבית הדין הרבני הסמכות להורות לנאמנים לפעול כנגד צדדים שלישיים. לאור עקרון כיבוד הערכאות, נמנעתי מלהביע עמדתי בעניין זה אך יחד עם זאת נקבע על ידי כי באותו שלב המשך הדיון לפניי מתייתר והוא יחודש לאחר שהחלטת בית הדין הרבני תהיה חלוטה, או שמא תשתנה בעקבות הליכים שהמשיבים בדיון שלפני הודיעו שבדעתם לנקוט בהם. יחד עם זאת הבעתי עמדתי כי בשלב זה על כל הצדדים לכבד את החלטת בית הדין הרבני, ככתבה וכלשוונה, ואין מקום לסטות ממנה במסגרת הדיון שלפניי.

10. אומר, כי עד היום איש מהצדדים לא הציג לפניי החלטה המבטלת את החלטת בית הדין הרבני בדבר מינוי הנאמנים וסמכותם.

11. מהדיון שהתקיים בבית משפט השלום, נשוא הערר שלפניי, עולה כי נציג המשיבה הגיש לבית המשפט שתי החלטות נוספות מבית הדין הרבני, שסומנו על ידי בית המשפט בספרות 1 ו-2. בהחלטה מיום 11.9.14 קבע בית הדין הרבני כי הוא ממנה את הרב עובדיה פרץ, הרב שלמה זלמן מילר ועו"ד אברהם המר כנאמנים של ההקדש ובתוכו המקרקעין ובית הכנסת נשוא הדיון. בית הדין קבע כי הנאמנים הם המוסמכים היחידים לטפל בכל הקשור לנכס, לבית הכנסת ולמקווה, לרבות קביעת השימושים שיעשו בהם ומניעת הפרעה מצד גורמים שאינם מוסמכים. בית הדין הורה ללשכת רישום המקרקעין בירושלים לרשום את שמות הנאמנים הנ"ל על הנכס במקום הנאמנים הקודמים הרשומים.

12. בהחלטה מיום 18.9.14 הורה בית הדין הרבני לנאמני ההקדש לסגור את המבנה שנמצא על המקרקעין נשוא הדיון, שהוא בית הכנסת "באר שבע" והשטחים הסמוכים לו לתקופה של 6 חודשים ממועד מתן ההחלטה, כאשר בתקופה זו יתבצעו השיפוצים הנדרשים להשבת בית הכנסת לקדמותו. עוד הורה בית הדין הרבני כי הנאמנים ידווחו לבית הדין על סיום השיפוצים.

13. מדוח הפעולה שהוגש לעיוני, שנערך ביום האירוע נשוא הערר שלפניי, עולה כי אחד הנאמנים התקשר למשטרת ישראל ומסר כי העורר הורס את בית הכנסת וכן מסר שיש בידו צו האוסר על העורר או מי מטעמו להיכנס לבית הכנסת, להרוס או לבצע תיקונים. המתלונן מסר שהוא בדרך לתחנת המשטרה עם המסמכים האמורים והוא חושש שעד שהוא יגיע בית הכנסת ייהרס. השוטר שערך את דוח הפעולה ציין כי התקדם לכיוון בית הכנסת והבחין כי באזור בית המדרש, בצד ימין, מתבצעות עבודות הכוללות ריצוף. במקום היו שני הנערים שעבדו. השוטר ביקש מהנערים לקרוא לאחראי ולהפסיק לעבוד. לפתע הגיע למקום אדם בריצה והתחיל לצעוק לעבר השוטר לעזוב את המקום. אותו אדם טען כי הוא בעל המקום. השוטר ביקש מאותו אדם מסמכים המעידים על כך אולם תגובתו הייתה שהשוטר יציג לו מסמכים המעידים כי מישוהו אחר הוא הבעלים של המקום. השוטר מסר לאותו אדם כי המתלונן בתחנה ובידו המסמכים האמורים. השוטר ביקש מאותו אדם תעודת זהות אך הוא מסר לשוטר כי אין לו אחת וכי שמו דוידוב. אותו אדם התקרב אל השוטר ואמר לו שהוא לא שווה כלום והוא לא מפחד ממנו וכמו כן צעק אל עבר הנערים שלא לעזוב את המקום. לאחר מכן העורר אמר לשוטר שהוא מוכן להגיע איתו לתחנה, והשוטר אמר שיתלווה אליו לתחנה כיוון שהוא חשוד בהפרת צו. בתחנת המשטרה נערך זיהוי של העורר על פי תעודת זהות.

14. מדוח פעולה זה עולה, כי העורר היה מעורב בפעילות כלשהי בבניין בית הכנסת, כולל בנייה. אין חולק, כי העורר לא היה רשאי לעשות כן ומעשיו הם בגדר הפרת הצווים של בית הדין הרבני. יתר על כן, על פי הצו מיום 18.9.14, אין איש רשאי להיכנס לבית הכנסת עד לגמר עבודות השיפוצים.

15. משכך הם פני הדברים, אין יותר לטעמי משמעות מעשית לצו ההרחקה שניתן בבית משפט השלום נשוא הערר שלפניי, שכן העורר, כמו כל אדם אחר, אינו רשאי עוד להיכנס לבית הכנסת כל עוד מבוצעות שם עבודות שיפוצים, והכניסה מותרת אך ורק בהוראות הנאמנים או בית הדין הרבני.

16. יחד עם זאת, על פי חומר החקירה שהוצג לפניי אינני יכול לקבוע בביטחון כי העורר היה מודע להחלטות בית הדין הרבני מיום 14.9.14 ומיום 18.9.14.

17. לסיכום, אני קובע כי כל עוד החלטות בית הדין הרבני לא שונו ולא בוטלו, על פי החלטות אלו לנאמנים הסמכות לנהל את בית הכנסת ולמנוע כניסה למקום של מי שמטרתו בעיניהם להפריע בניהול ובשימוש נכסי ההקדש, לרבות בית הכנסת, זאת באופן כללי, ובאופן מיוחד לאור ההחלטה מיום 18.9.14 לפיה העורר ואחרים מנועים מלהיכנס לבית הכנסת עד לסיום השיפוצים ועד שתצא החלטה מבית הדין הרבני שהסתיימו השיפוצים וניתן לשוב ולפעול בבית הכנסת.

18. לאור כל זאת, הערר נדחה.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ' חשוון תשע"ה, 13 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.

כרמי מוסק, שופט